

på at komme ud af en kattedpine, ministeren selv har bragt sig i, og det ønsker vi ikke at hjælpe til med.

Jeg kan forstå på henvendelsen fra Peter Rindal, at der også hos en lang række andre af repræsentantskabets medlemmer har været dybskepsis med hensyn til dette her forslag. Derfor håber jeg på, at vi under udvalgsarbejdet kan få oversendt det eventuelle høringssvar eller lignende, der ligger fra repræsentantskabet for Statens Kunstfond, så vi kan få kendskab til, at der altså er andre end Peter Rindal, der er modstandere af, at man laver denne opdeling.

Med hensyn til selve det økonomiske aspekt, som jo altså var det umiddelbart afgørende for Fremskridtspartiet, har vi meget svært ved at forstå, at man i en situation, hvor vi uden blusel hævder, at det er nødvendigt at skære ned på andre områder, altså er parat til at ofre disse 2 mio. kr. ekstra til uddeling blandt kunstnere.

Vi synes ikke, der er belæg for, at de midler, der udbetales fra Statens Kunstfond, er med til at fremme kulturlivet i Danmark. Jeg har derfor forsøgt, for at blive klædt bedre på til denne debat, som jo er kontinuerlig, at få ministeren til gennem Folketingets spørgeinstitution at give oplysninger om den produktion – merproduktion, mindreproduktion, alt efter hvad der var tilfældet – som de pågældende kunstnere, der er blevet tildelt statsmidler, har præsteret. Og der må jeg jo så oplyse Folketinget om, hvad man jo også kan læse i ministerens besvarelser – men hvis man nu ikke har nået at læse dem – at svaret var, at det ville ministeren ikke give oplysning om.

Jeg synes, at de partier og de personer, som støtter denne her form for uddeling af statslige midler, som jo opkræves ved tvang, primært som indkomstskatter og moms osv., skylder sig selv og offentligheden at kunne retfærdiggøre, at der i det mindste er tale om, at de kunstnere, som bliver støttet, så også får enten kvantiteten eller kvaliteten af deres arbejde forøget som følge af, at de opnår disse statsmidler. Men det er man altså enten ikke i stand til, eller også så vil man ikke gøre det. Og det synes jeg egentlig er lidt kedeligt, fordi det kunne jo da i hvert fald give anledning til en debat om, hvorvidt penge er god givet ud eller ej.

Den debat får vi aldrig nogen sinde. Det eneste, man konstaterer, er, at blandt kulturens pinger mødes man en gang imellem, og så stiller man sig op i en cirkel og klapper hinanden på skulderen og er enige om, at dette er vel nok en fantastisk ordening.

Dagbladet Jyllands-Posten har op til denne førstebehandling kørt en serie, hvor man har interviewet forskellige kunstnere. Det tilbagevendende synspunkt er, at det egentlig ikke er det, man bryder sig allermost om, men når nu ordningen er der, vil man da ikke holde sig tilbage fra at få nogle af pengene, og det er jo nok meget menneskeligt at have den holdning.

Men Folketinget kunne godt ved passende lejlighed tage en samlet diskussion om Statens Kunstfonds virke, og det vil vi give anledning til gennem en genfremsættelse af vores forslag om, at hele Kunstfonden bliver nedlagt.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg skal starte med at berolige ministeren med, at det ikke er Rindal, der har klædt mig på. Jeg skal videre også sige, at vi giver en umiddelbar tilslutning til lovforslaget. Der er dog nogle ting, som vi synes man skal se på.

Hele baggrunden for forslaget er jo, uden at jeg skal fornærme kulturministeren eller ødelægge mit i øvrigt udmærkede forhold til hende, de højst bemærkelsesværdige udnævnelser af medlemmer til Statens Kunstfond og de forskellige udvalg derunder. Den til tider noget usmægelige, meget personlige og ubehagelige debat i efteråret var ikke vores kop te, og hvis debatten kan lande med noget fornuftigt, deltager vi gerne i den.

Debatten har nu givet ministeren anledning til at fremkomme med et åbenbart længe næret ønske om en opdeling af tonekunstudvalget. Den opdeling har vi givet vores tilslutning til, og det står vi ved. Men når vi så gerne vil kigge på nogle andre ting i forslaget, er det, fordi vi finder, at den økonomiske fordeling af de midler, de to udvalg skal arbejde med, er forkert.

Den ekstrabevilling, som er ydet i forbindelse med lovforslaget, og som tildeles det nye udvalg for rytmisk musik, er, så vidt vi kan se, ikke den samme som til udvalget for den klassiske musik. Udvalget for klassisk musik får, så vidt vi kan tyde det, en bevillingsramme på 5,2 mio. kr., og for den rytmiske musik er det 3,5 mio. kr.

Så vil vi gerne spørge: Hvorfor denne forskel? Der er efter vores mening ingen grund til at desavouere den rytmiske musik, og hvis begrundelsen herfor er, at bevillingsmønsteret har været sådan i 1995, er der efter vores opfattelse ikke grundlag for at fortsætte det. Derfor vil vi se på bevillingsfordelingen mellem de to udvalg under udvalgsbehandlingen og høre nogle for-